

ваше винаги най-строг именно към тях.“¹³. Подобно нещо се случва и след излизането на „Вечната и святата“ – той, един от най-авторитетните критици на времето, не написва рецензия.

Същевременно обаче, когато вижда, че „Звезда на моряка“ не е разбрана и оценена както трябва, публикува два текста – рецензия за стихосбирката¹⁴ и статията „Звездата на Багряна“¹⁵ – вярно и проникновено вникване в творческата ѝ същност, и то в контекста на по-широка оценка за състоянието на българската литература през периода. С критическа аргументираност и анализъм, с публицистичен тон, на места с иронични нотки и даже с поетична инвенция, той защитава своята основна теза: „Новата сбирка на Багряна „Звезда на моряка“ иде като нова вест за нея. Ново потвърждение на динамичната сила, която носи в себе си. Значи „Вечната и святата“ не е била лъжа. Багряна върви към по-нататъшно развитие. То е не само нейно, но и на българската поезия.“ Всяка негова мисъл тук е релефно открояна, силна като внушение, откривателска по същност. Той подчертава факта, че българската литература не е в застой, че Багряна връща нашата поезия към реалността, че със своето искрено начало това е поезия на живота, в която се чувства ново светоотношение, ново познание, поезия на силния човек и преди всичко – съвременна: „с нова психика, нова образност и нова ритмика“.¹⁶

Владимир Василев е посрещал и отблъсквал нападки, отправени срещу Багряна, защитавал я е, когато това е било необходимо, но и тя е трябвало да посреща и отстоява в продължение на години негативното отношение на определени кръгове към „Златорог“ и неговия редактор. Това се отразява както в отзиви за творчеството ѝ, така например и в отношението към пиесата „Госпожата“, написана от нея и Матвей Вълев и играна в Народния театър през 1938 г. Пиесата е приета критично, а Багряна по-късно споделя: „Знаете ли, ако не беше Владимир Василев тогава директор, аз мисля, че нямаше да бъде така. Те всички се бяха опълчили срещу него.“¹⁷